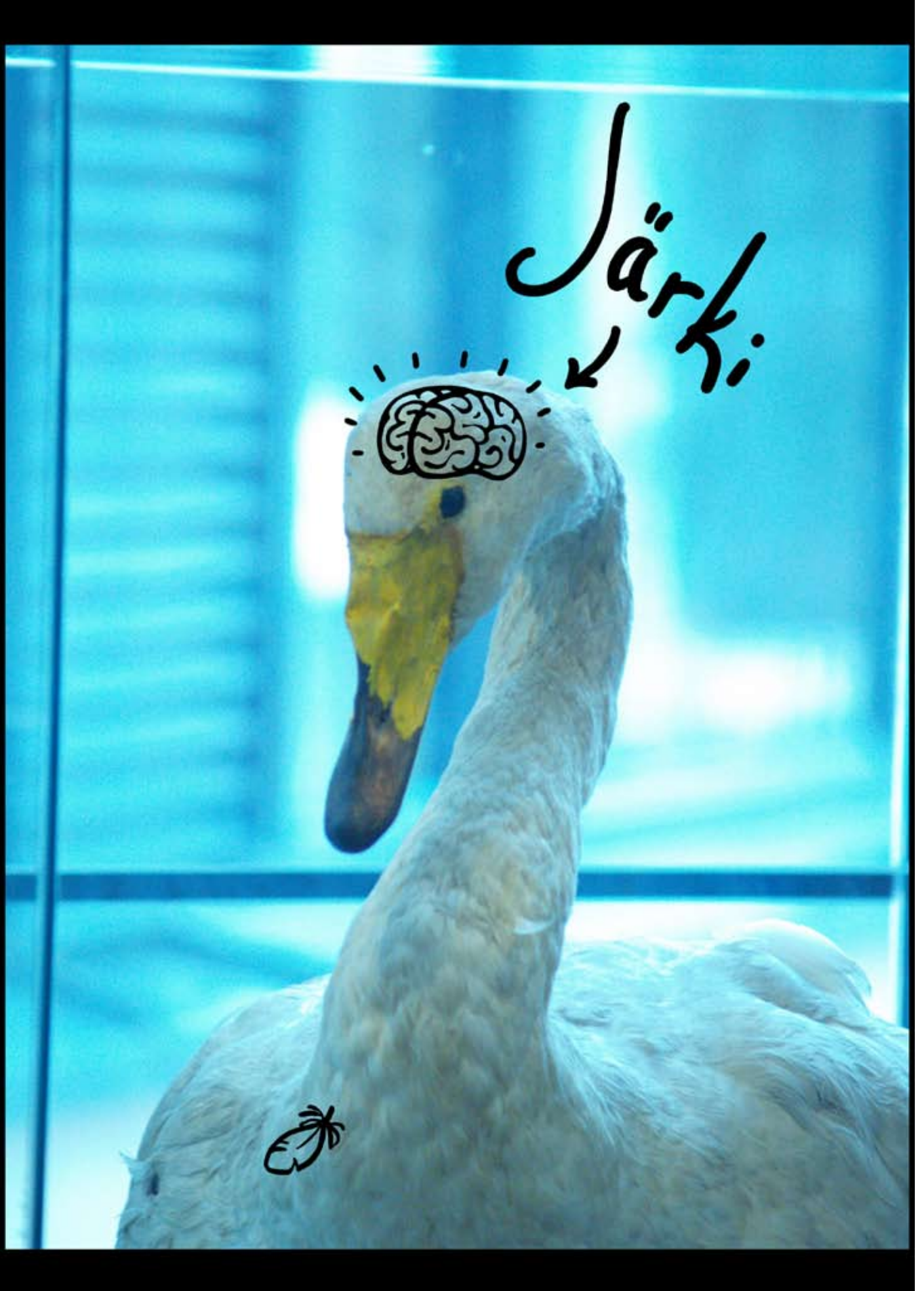

Järki

Tässä Järjessä

2 Pääkirjoitus

3-4 Toimittajat esittäytyvät

5-7 Päivä Kairossa

8 Kaappilapsia

9-10 Hyväntekeväisyyttä Suomessa

11 Biologis-filosofinen tutkimus

12-13 Vanhemmat haastattelussa

14 Seuraavassa Järjessä

Lastenklินิกoiden
kummit ry.

Pääkirjoitus

Kun minua muutama kuukausi sitten pyydettiin Järjen päätoimittajaksi, suostuin, vaikka olin kuullut Ainolta (viime vuoden päätoimittaja), kuinka raskasta päätoimittajan homma oli. Ajattelin, että homma hoituu kyllä ihan helposti.

Olin väärässä.

Deadlineista kiinnipitäminen on erittäin vaikeaa. Olen siinä yksinänikin jo surkea, mutta päätoimittajana minun pitäisi osata potkia muut Järjen toimittajat palauttamaan juttunsa ajoissa. Tässä en ilmiselvästi ole ollut kovin menestyksenkäs, mistä johtuen tämän vuoden ensimmäinen Järki on n. kaksi kuukautta myöhässä suunnittelemastani aikataulusta... Tosin siihen vaikutti vielä sekin, että toimittajamme eivät ole kovin halukkaita taittamaan omia juttujaan, vaan jouduin taittamaan ne itse, missä meni hirveästi aikaa.

Tänä lukuvuonna ilmestyy vielä ainakin yksi Järki. Voi olla että ilmestyy vielä kolmas, lyhyempi Järki ennen kesälomaa.

Tämä Järki on melko vapaa-aika painiotteinen verrattuna edellisiin Järkiin. Seuraavassa numerossa on sitten enemmän kouluasiaa.

Toimitukseen kaivattaisiin muuten lisää väkeä! Laita rohkeasti sähköpostia minulle jos vähääkään kiinnostaa, Järjestä saa kurssinkin!

Toivottavasti tämä Järki on odottamisen arvoinen!

~Pauliina

Toimittajat esittäytyvät

Pauliina Ollari

Päätoimittajamme Pauliina on toisen vuoden opiskelija ja myös toista vuotta Järjessä. Pauliina kirjoittamisen lisäksi myös taittaa Järjen jutut koska toimittajat eivät jaksa.

"Hengailen mielellään kavereiden kanssa, matkustelen (Dubai <3), valokuvaan, katson telkkarista kauhuleffoja/-sarjoja. Harpers island oli tosi hyvä sarja, harmi että se loppui. Huippumalli haussa, Selviytyjät ja Amazing Race ovat myös hyviä ohjelmia."

Hanna Virtanen

"Olen 17-vuotias lukion toisen vuoden opiskelija. Olen ensimmäistä vuottani Järjessä. Minulla ei ole aavistustakaan miksi olen Järjessä, mutta Järjessä on kivaa."

Hanna pitää talvesta, jääkiekosta + muusta penkkiurheilusta ja hyvästä ruuasta

"Pelaan jääkiekkoa tyttöjen joukkueessa ja olen horoskoopiltani oinas."

Paula Mela

"Olen Järjessä, koska rakas päätoimittajamme raa-
hasi minut Järjen kokoukseen ykkösellä."

Nyt toista vuotta lukiota käyvä Paula on Järjessä vapaaehtoisesti koska Järjessä on kivaa.

" Harrastuksiini kuuluu datailu, haaveilu, kavereiden kanssa hengailu ja piirtäminen"

Heidi Elo

On toisen vuoden opiskelija, joka on ensimmäistä vuottaan Järjessä.

Kirjoitusvirheistä huomautteleva Heidi on kunnianhimoinen ja värikäs persoona. Heidi aikoo mennä Helsingin yliopistoon lukion jälkeen.

Tanja Kivelä

Lukiassa toista vuottaan opiskeleva Tanja on myös toista vuottaan Järjessä. Tanjalla on (melkein) aina sana hallussa.

Tanja harrastaa salibandyä ja pitää kavereiden kanssa hengailusta. Tanja on hilpeä veikko.

Sannu Perälä

"Nimeni on Sannu, ja olen toisen vuoden opiskelija Järvenpään lukiassa, ja myös toista vuotta Järjessä. Olen ollut (ja olen vieläkin) laiska toimittaja. Yhden haastattelun olen tehnyt ja muutamia kuvia ottanut lehteä varten."

"Suosikki-tv-sarjojani ovat mm. Twin Peaks (aina ja ikuisesti paras!), Mullan alla (aika täydellinen), Amerikan huippumalli haussa (se on oikeesti tosi syvällinen ohjelma) ja Ihmisten puolue (joka on aivan liian lyhyt). Loppu."

Jari Nybäck

Valokuvaajamme Jari on lukion toisen vuoden opiskelija. Jari on myös toista vuottaan Järjessä.

Sinä!

Järki kaipaa uusia toimittajia, valokuvaajia, taittajia ja kuvittajia!

Kuka tahansa voi liittyä Järkeen haluamukseen ajaksi! Järkeen

voi myös lähettää juttuja, jos ei halua toimittajaksi.

Voit lähettää päätoimittajalle (Pauliina Ollarille) sähköpostia/juttusi lehteen koulun sähköpostiin, tai tulla mukaan seuraavaan kokoukseen.

Järjessä oleminen on hyödyllinen kokemus tulevaisuuttasi ajatellen, jos toimittajan/kuvittajan/valokuvaajan/taittajan ammatti kiinnostaa vähääkään! Järjestä saa myös kurssin.

Rohkeasti mukaan vaan!

Päivä Kairossa

Rakas päätoimittajamme vietti syyslomansa Egyptin rantalomakohde Hurghadan auringossa. Yhtenä päivänä hän kuitenkin päätti lentää Kairoon katsomaan pyramideja.

Aamuauringon ensimmäisten valonsäteiden värittäessä taivasta EgyptAirin pieni kone nousi noin tunnin kestäväälle lennolle Hurghadasta Kairoon.

Alkuloman olin viettänyt rauhallisesti rannalla. Nyt kuitenkin saisin jättää löhöilyn päiväksi – olinhan matkalla yhteen maailman suurimmista kaupungeista.

Kairon lentokenttä oli uusi ja valtava iso. Koneemme rullaili kentällä puolisen tuntia, koska EgyptAirin koneiden paikka oli tietenkin lento-

kentän toisessa päässä katsottuna paikasta johon laskeuduimme.

Lentokentältä nousimme minibussiin joka kuljetti meitä koko päivän. Mukanamme oli myös opas, joka kertoi englanniksi Kairosta ja nähtävyyksistä.

Kairossa asuu yli 25 miljoonaa ihmistä. Suomalainen on vaikeaa ymmärtää, mitä tällainen luku käytännössä tarkoittaa; kahdeksankaistaiset tiet, ihmiset kävelevät autojen seassa, ajetaan niin lujaa kun voidaan ja sitten tehdään äkkijarrutuksia, tööttäillään, ja puikkelehditaan muiden autojen välitse. Liikenneympyröissäkin pyörittiin monta kierrosta ennenkuin päästiin kääntymään halutusta reitistä.

Egyptiläinen museo

Ensiksi suuntasimme Egyptiläiseen museoon, jossa on yli 150 000 esinettä.

Museoalue oli täynnä turisteja. Ennen kuin museoon pääsi sisälle, käsilaukut läpivalaistiin ja kuljettiin metallinpaljastimen läpi. Myös kamerat takavarikoitiin.

Museo oli upea, tuhannet kultaiset esineet olivat häikäiseviä. Tutankhamonin kuolinnaamio oli kaunein kaikista. Museossa oli myös kopio Rosettan kivistä, alkuperäinen on British museumissa, aivan upeita sarkofageja ja sali, jossa oli muumioita. Häkellyttävintä oli kuitenkin nähdä tuhansia vuosia vanhoja bumerangeja museossa – oppaamme kertoikin ylpeänä, että bumerangit ovat alunperin egyptiläisten keksintö.

Pyramidit & sfinks

Egyptiläisen museon jälkeen menimme katsomaan maailman kuuluisimpia kivirakennelmia, pyramideja. Ensin kävimme korkeimman, eli Kheopsin pyramidin luona.

Jos ei ole nähnyt pyramideja, voi olla vaikeaa hahmottaa, kuinka korkeita ne ovatkaan, ja kuinka suuria kivet joista pyramidit on rakennettu ovat. Miten on mahdollista, että tuhansia kiloja painavat kivet on raahattu kilometrien päästä, muokattu sopiviksi ja vielä koottu pyramidiksi? Kun vielä lisätään, että kaikki tämä on tapahtunut tuhansia vuosia sitten, ilman nykyajan teknisiä vempaleitä, tuntuu ajatus mahdottomalta. Niin kuitenkin on tehty, ja lopuksi pyramidi ollaan vielä kullattu ja kaiverrettu täyteen hieroglyfejä, niin ulkoa kuin sisältä.

Gizan pyramidien näkeminen oli mielestäni huima kokemus, ja ainakin kamerani sai tuta sen; nyt minulla on toista sataa kuvaa kolmesta pyramidista, kaikista mahdollisista kuvakulmista.

Pyramidien jälkeen sfinksi tuntui melko pieneltä. Sfinksi on noin 20 metriä korkea ja 75 metriä pitkä, ja se on veistetty yhdestä jättimäisestä kivenlohkareesta. Nykyisin sfinksi on vaalean ruskean kalkkikiven värinen, alunperin sfinksi oli maalattu räikeillä väreillä.

Basaari & Six stars

Kun pyramidit ja sfinksi oltiin nähty, suuntasimme maailman suurimmalle basaarialueelle. Itse en ollut kiinnostunut basaareista pätjän vertaa, koska olen saanut tinkimisestä ja kauppoihin repimisestä aivan tarpeekseni Tunisiassa, Marokossa ja muissa arabimaissa. Basaarialue oli aivan samanlainen kuin muutkin basaarit: aggressiivisia kauppiaita, kallista turistikrääsää, hienoja huiveja, napatanssiasuja ja tinkiviä ihmisiä.

Emme viipyneetkään basaareilla puolta tuntia pidempään, vaan suuntasimme Afrikan suurimpaan ostoskeskukseen, Six starsiin.

Six stars ei vedä vertoja Dubain huimille ostoskeskuksille, mutta suomalaisiin ”ostoskeskuksiin” kuten Ideaparkkiin tai Itäkeskukseen verrattuna se on aivan ylivoimainen koon ja liikkeiden perusteella. Six starsissa on esimerkiksi H&M, Mango, Vero Moda, Virgin Megastore, Louis Vuitton (ja kaikki muut kalliit merkki-liikkeet), New look ja monta muuta kivaa liikettä, joista suurimmasta osasta suomalainen ei ole kuullutkaan.

Turvatoimet ostoskeskuksessa olivat hätäkähdyttävän rajut. Six starsiin käveltiin metallinpaljastimien läpi, ja käsilaukut läpivalaistiin. Jokainen auto pysäytettiin, ja pommikoira sai nuuhkia auton, ennenkuin se päästettiin parkkihalliin. Metalliaitoja

oli joka paikassa niin, ettei autoa voinut jättää ainakaan sadan metrin säteelle ostoskeskuksesta.

Shoppailun jälkeen minibussimme tuli hakemaan meidät ja vei lentokentälle.

Paluumatka

Lähtöselvitys oli helppo tehdä Kairossa, lentokenttä oli todella selkeä. Turva-tarkastuksissakaan ei tullut ongelmia. Oli myös hauskaa, kun käytävät eivät aina olleet tavallista lattiaa, vaan välillä oli itsestään liikkuvia osia, mikä säästi rasittuneita jalkoja kiitettävästi.

Oli mielenkiintoista katsella, kun ihmiset yrittivät tuoda lennollemme mitä eriskummallisimpia esineitä; jättisimpukan, isot sakset, terävän metallisen kruunun, litroitain erilaisia nesteitä, ja muuta pientä kivaa... Luonnollisesti he saivat pitää nämä tavarat lyhyen väittelyn henkilökunnan kanssa jälkeen, koska he ”eivät olleet tienneet”, ettei lennolle saa tuoda teräviä esineitä tai nesteitä.

Kello oli jo puoli yksi yöllä, kun paluumentomme Hurghadaan vihdoin lähti.

Kahdenkymmenen kahden tunnin reisu Kairossa oli todella uuvuttava, mutta kokemuksena aivan upea! Suosittelen!

Teksti, kuvat & taitto:
Pauliina Ollari

Angstiteini Avautuu; Mitä ajattelin tänään

ja mitä hemmetin väliä sillä edes oli?

KAAPPILAPSLIA

Keravalta Järvenpään koulua käydessä alistuu tietyille rutiininomaisuudelle. Reittiä asemalta lukiorakennukselle ja takaisin tulee tallattua, eikä pian edes sisäistä mitään. ”Ensin junalla Jäkeen, siitä sitten kävellen koululle”, kaikki on yhtä turruttavaa kokonaisuutta, johon luo vain pieniä satunnaisia vaihteluita se, kummalta puolelta tietä pyöräilijät sattuvat tänään jyräämään päällesi. Sillä koko viime lukuvuoden aikana minulle ei valjennut kumpi puoli kadusta kuuluu pyöräilijöille ja kumpi jalankulkijoille, ja jokaisella tuntuu olevan asiasta oma mielipide. Siinäpä riemu repeää, kun yksi vauhtihirmu lähestyy oikeassa reunassa ja toinen takaa päin vasemmassa. Keskellä tietä kurvaa vielä kolmas.

Kuukausikortti maksaa 54 euroa kuussa, ja hinnat ovat nousussa. C-vyöhyke, ei opiskelija-alennusta. Viime vuonna pääsin vielä kahdellakymmenellä kuudella eurolla kuukautta kohden kunnes onneton tapahtuma nimeltä 17-vuotissynttärin sattui kohdalle. Tätä synkkää vuotta on tituleerattu aikuiseksi kasvamisen turhimmaksi vuodeksi, eikä turhaan. Ei mopokortteja. Ei pelikoneiden ja leffojen ikärajojen rikkoutumista. Ei lupaa mennä baariin ja vetää päätä laillisesti täyteen. Lapsilisät loppuvat ja junat kallistuvat.

Viime vuonna tulivat lipuntarkastajat kahdesti. Kaksi lippua olisi maksanut neljä euroa. Mutta eipä auta. Eikä minulla ollut toisella kerralla edes kuukausikorttia mukana.

Tänä vuonna olen tutustuttanut itseni vasten tahtoani uuteen ilmiöön; Kyrölään matkaavat ala-astelaiset.

No niin. Kun minä olin ensimmäisellä luokalla peruskoulussa, koin suureksi saavutukseksi jos onnistuin taapertamaan kotiovelta puolen kilometrin matkan koulunpihan keinuun. Mieleepi ei hetkekään pälkähtänyt, että olisi pitänyt hypätä koleaan, rytkyttävän junan kyytiin, kun hädin tuskin yletti ovenavausnappulaan.

Nuo lapsiksi kutsutut mainonnan pienoismutaatiot ovat piirittäneet minut joka aamu eikä todellista ny-

kyisyyttä voi olla kohtaamatta silmästä silmään. Paikoon ei pääse.

Mitä muistat ensimmäisestä luokastasi? Kurahaa-larit? Jättimäiset koulureput ja saporot? Koirapenaa-lit ja välitunnin hippaleikit, eikä häpeää? Nykyään sellaiset naurettaisiin ulos.

Missä on spontaanisuus? Kyky olla tuntematta häpeää ja ympäristön painetta? Entä mihin jäi lupa olla lapsi?

Tätä minä katson joka päivä; puolen metrin korkuisia ekaluokkalaisia. Blondattuja hiuksia. Ylikäytettyä poskipunaa. Muodikkaita nahkalaukkuja. Etusormen mittaisia, valkoisia nahkahameita peittämässä luisevia jalkoja, joissa ei vielä moneen vuoteen tule näkymään mitään naisellisuuden muotoja. Tätä kaikkea minä kavahdan ja tälle kaikelle minun tekee niin mahdolltomasti mieli sanoa: ”Pue kunnon housut jalkaan ja painu leikkikentälle olemaan lapsi”.

Mutta eihän niin voi tehdä, se olisi epämuodikkaista ja niin hirveen noloa.

Jengitervehdyksiä. Litteitä kamerakännyköitä ja niistä soitettavia muotiräppibiisejä.

Mitä ihmettä?

Nämä pienet varhaisteinit ottavat meitä kiinni. Mutta sitä eivät mitkään meikit ja topatut rintaliivit muuta, että teinejä he eivät vielä ole. Jättävätkö he lapsenmielensä vain piiloon kytemään, hukuttavat värjättyjen hiuksiensa alle sen halun, joka huutaa heitä kiipeilytelineeseen roikkumaan? Missä he itseään toteuttavat, piilossako?

Nimenomaan.

Uimahallin seinien sisäpuolella, katseilta turvasa ja kaulaansa myöten kloorivedessä he sanovat toisilleen:

”Ole sinä merihevonen, niin minä olen merenneito”

”Minä olen Ariel, kuka sinä olet?”

Vesi pärskyy kun he telmivät, pienet silmät loistavat innosta ja pienet jalat potkivat villisti. Sitten lapset palaavat pukuhuoneisiin, riisuvat uimapukunsa ja pienoismutaatioiden kädet alkavat hurisella hiustenkuivaajalla korjailla kastunutta, sliipattua blondauspehkoaan. Ripsiväriä pitää lisätä vielä hieman.

Kaappilapsia? Fantastista.

Teksti: Tanja Kivelä, Taitto: Pauliina Ollari

NENÄPÄIVÄ

Punainen Risti
Veripalvelu

Lastenklินิกoiden
kummit ry

O LETKO SINÄ

HENGENPELASTAJA?

HYVÄNTEKEVÄISYYTTÄ SUOMESSA

Hyväntekeväisyys tarkoittaa toisten auttamista ilman että siihen ensisijaisesti liittyy oman edun tavoittelua. Hyväntekeväisyys voi kohdistua esimerkiksi lapsiin, vanhuksiin, vammaisiin ja sairaisiin, urheiluun ja liikuntaan, taiteeseen, eläimiin, ympäristöön tai maanpuolustukseen. Suomessa talkoot ja muu palkaton työ on merkittävin hyväntekeväisyyden tapa.

Suomessa järjestetään vuosittain useita hyväntekeväisyystapahtumia. Tunnetuimpia tapahtumia ovat esimerkiksi Lastenklินิกoiden kummien järjestämät konsertit Elämä Lapselle ja Joulun Mielelle. Konserteissa kerätään rahoitusta lastenklिनikoille ympäri Suomea.

Myös Yeisradion järjestämä Nenäpäivä-tapahtuma on ollut lähi-aikoina paljon esillä. Nenäpäivänä kerätään varoja kehitysmaiden, erityisesti lasten ja naisten, auttamiseksi.

Muita tunnettuja suomalaisia hyväntekeväisyysjärjestöjä ovat

esimerkiksi Punainen Risti, Roosa nauha ja Suomen luonnonsuojeluliitto. Jokainen voi osallistua hyväntekeväisyysjärjestöjen kampanjoihin lahjoittamalla pienen summan rahaa, ostamalla järjestöltä tuotteita tai oleamalla mukana avustustöissä.

Ihmisillä on erilaisia syitä siihen, miksi he ovat hyväntekeväisyydessä mukana. Yleisimpiä syitä ovat huolestuminen, syyllisyydentunto, henkilökohtainen suhde lahjoituksen kohteeseen, halu olla mukana säästämässä jotakin kuolematonta, halu kuulua johonkin ryhmään tai halu tulla nähdyksi hyvänä ihmisenä. Hyväntekeväisyystapahtumien ja rahalahjoitusten ohella yksi yleisimmistä hyväntekeväisyyden muodoista on nimen ja avovallan luovuttaminen.

Julkisuuden henkilöt ja muut arvovaltaisessa asemassa olevat henkilöt voivat osallistua hyväntekeväisyyteen myös luovuttamalla oman nimen, kuvan ja arvovallan hyväntekeväisyysjärjestön käyttöön. Arvostettu henkilö voi toimia organisaation hallituksen puheenjohtajana ja julkisuuden henkilö voi luovuttaa kuvansa käytettäväksi keräyskampanjan markkinointimateriaalissa. Esimerkiksi Lastenklonikoiden kummit on onnistuneesti käyttänyt tätä metodia.

Vakiintuneet hyväntekeväisyysjärjestöt saavat säännöllisesti myös testamenttilahjoituksia, vaikka Suomessa ei olekaan aktiivista testamenttimarkkinoinnin perinnettä. Testamenttilahjoitus voi olla pitkän lahjoittajasuhteen luonnollinen päätepiste, mutta silti merkittävä osa testamenttilahjoituksista tulee henkilöiltä, jotka eivät ole aikaisemmin aktiivisesti tukeneet kyseistä yhteisöä.

(Kuvat: google)

Biologis- filosofinen tutkimus

Metsä ympärillämme on kuin taivas. Se nousee korkeuksiin tummana ja elävänä antaen lintujen pesiä ylimmillä oksillaan, aivan kuten taivas antaa niiden lentää sylissään. Katson puiden korkeuksiin ja lähes unohdan maan, jolla kävelen. Askeleet painuvat kiviseen hiekkaan, mutta minulle olemassa ovat vain asiat, joita on mahdoton saavuttaa.

“Eihän tästä ole enää pitkä matka Aukiolle?” hän kysyy kärsimättömänä. Huomaan siirtäväni katseeni alaspäin kohti polkua. “Ei kai. Sehän on selvää, ettei meitä loputtoman pitkälle laitettaisi jotain tutkimusta tekemään” sanon hiljaa, ja maa on allani yhtäkkiä hyvin todellinen ja kylmä.

“Hyvä olisikin” kuuluu kuiva vastaus. Silmäkulmastani näen, miten hän ottaa kännykän taskustaan tarkastaakseen ajan. “Me ollaan samoiltu täällä jo puoli tuntia. Ja jos edessä on vielä toinen samanlainen... Se on mun bilsan uran loppu se. Pidätkö sä muka tästä?”

Kuulen, kuinka tuuli leikkii hiuksillani ja kuiskaa korviini. Hätistän sen pois, joskin vastentahtoisesti, mutta pakon edessä. “Pidän” vastaan ja uskallan tuskin katsoa häntä, noita silmiä, jotka eivät kuitenkaan tunnista toisistaan edes tulta ja jäätä.

Hetken liikumme hiljaisuudessa ollen kumpikin aivan yksin ja samalla kuitenkin satojen paikoilleen jähmettyneiden katselijoiden seuraamia. Lintuparvi lehahtaa lentoon erään puun oksalta, tähdäten lentoaan yhä ylemmäs, pois varjoista ja kuolemasta. Ne tietävät, mitä on elää. Totuus nimittäin on, että metsän asukkaat, vaahterat ja kuuset, eivät koskaan ole olleet todella eläviä. Ne eivät koskaan ole tunteneet siipien kasvavan selkäänsä; inhimillisen tunteen siipien, jotka ovat näkymättömät niille, jotka ovat havaintojensa suhteen sokeita. Joskus minusta tuntuu, että kaikki muut ovat sokeita, paitsi minä.

“Oletko sä ajatellut vielä sitä huomisen peliä?” hän kysyy yhtäkkiä iloisena ja kääntyy lähes katsomaan minua, vaikka ei mitään muuta näekään kuin luovuttaneet puut takanani ja kohtalonsa hyväksyneen ruohon allani. “Että aiotko tulla katsomaan, kun me voitetaan?”

“Tietenkin” vastaan nopeasti ihmetellen kysymystä, sillä

kuvittelin hänen sentään tietävän, että haluan mennä minne tahansa hänen kanssaan. Pieni hymy ilmestyy hänen huulilleen, ja minä tunnen niin lyhyen hetken siipien kasvavan selässäni. Haluaisin tarttua hetkeen, tarttua häneen enkä päästää ikinä irti, viedä hänet korkealle, korkeammalle kuin missä hän on ikinä ollut, minun maailmaani, ja saada hänet hyväksymään se, mitä hän ei koskaan ole tässä maailmassa hyväksynyt.

Siivissä piilee kuitenkin vaara: ne kuihtuvat niin helposti, jos niihin ei usko. Raa’ asti leikkaan siipeni irti, sillä totuus katsoo minua silmiin ja kuiskaa: ”Aika on tullut.”

Vajaan puolen kilometrin päässä polku alkaa viettää loivasti alaspäin. Sitä ei voi kiertää, sen tiedän, ja kuulen hänen kuiskaavan: “Tuolla Aukio on. Se todella on siellä, tuon rinteiden pohjalla! Me löydettiin se!” Ja samassa hän lähtee juoksemaan sitä kohti, tarttuen päämääräänsä ja tuudittaen sitä sylissään kaikella sillä rakkaudella, jota hänellä on. En yritä estää häntä, vaikka tiedän, että kun hän pääsee Aukiolle, kaikki on ohi minun ja hänen väliltään, eikä mikään ole koskaan enää sitä, mitä se on aina ollutkin vain minun pääni sisällä.

Hän ylittää rajan ja astuu Aukiolle. Auringonsäteet löytävät hänet ja värjäävät hänet kultaiseksi enkeliksi, kuin pilkaten kaikkea sitä, mitä olen pitänyt elämässä aina tärkeänä. Hän katsoo minua silmiin ja minä katson häntä ja näen hänet.

Maailmani on särkynyt sadoiksi sirpaleiksi, joista en saa kiinni - ne putoavat varpailleni ja saavat minut itkemään kivusta. Jossain ylhäällä haaskalintu nauraa, miten maahan sidottu luontokappale voisi kuvitella olevansa jotain muuta.

Kirjoittanut: Heidi Elo

Vanhemmat haastattelussa

Järjen toimittajat päättivät kysellä vanhemmiltaan, mitä he tietävät Järvenpään lukiosta.

Leila Lehto-Mela

Millaista on olla Järvenpään lukiossa?

Mukavaa; on eri ikäisiä eri kursseilla. Opettajat ovat todella asiansa osavia ja mukavia, mutta vaativia.

Onko se rankkaa työn ohella?

Kyllä. Ensin normaali työpäivä, sitten neljää iltaa koulussa ja läksyt päälle. Kielissä tulee paljon läksyjä.

Kuinka monta kertaa viikossa sinulla on koulua? Kuinka kauan tunti kestää? Montako vuotta käyt koulua?

Minä käyn neljänä iltana viikossa, 2 kurssia per ilta. Tarkoituksena on suorittaa koko lukio 3 vuodessa. Yksi "tunti" kestää 80 min. Eli normaali kouluilta alkaa 17.30 ja loppuu 20.20 Sisältäen kaksi ainetta.

Onko Järvenpään lukio mielestäsi moderni?
On!

Ulla Peltola

Mikä on jaksavain?

Sen avulla opiskelija muodostaa itselleen lukujärjestyksen.

Monta kurssia lukiossa pitää vähintään suorittaa?

75, joista pakollisia on 40. (Pakollisia on oikeasti 47-51 matikan pituudesta riippuen.)

Mikä on kiertotunti?

Kiertävä tunti, niin se voi olla lukujärjestyksessä missä kohdassa vaan.

Mikä on valmistelutunti?

Silloin, kun

Mitä tarkoittaa, kun jaksoraportissa lukee arvosanan kohdalla A?

Se on hylätty...eiku keskeytetty...vai onko se suoritettu?! (A on oikeasti avoin.)

Mitä tarkoittaa, kun jaksoraportissa lukee arvosanan kohdalla E?
Ei suoritettu, siis hylätty, ei arvostelua. (E on oikeasti keskeytetty.)

Mitä tarkoittaa, kun jaksoraportissa lukee arvosanan kohdalla S?

Suoritettu.

Tero Virtanen

Milloin kävit lukion?

Valmistuin Järvenpään lukiosta vuonna 1983, Atso Taipale oli jo silloin rehtorina. Koulu oli tuolloin paljon pienempi, vajaa 300 oppilasta.

Pärjäisitkö 2000-luvun lukiossa?

On vaikea sanoa, että pärjäisinkö. Oman lukujärjestyksen teko saattaisi olla hankalaa, mutta luulen että se on suurimmalle osalle hyvä juttu.

Miten vertailisit nykyajan lukiota ja oman aikasi lukiota?

Meillä oli luokallinen lukio, luokat 1-3 ja jokaisella asteella oli A, B ja C luokat. Mielestäni lukio tarjoaa nykyään paremmat mahdollisuudet jatko-opintoja ajatellen. Silloin harppaus lukiosta esim. yliopistoon oli todella suuri.

Luokaton lukio on hyvä juttu!

Kun itse kävin lukion, hyvät oppilaat saivat osallistua kirjojen valintaan. Itse sain olla mukana oppilasryhmässä, joka valitsi uusia englannin kirjoja. Muistaakseni saimme antaa mielipiteemme viidestä eri kirjasta, joista uusi kirja valittiin. Oppilaiden sanalla oli painoarvoa!

Seuraava
Järki
ilmestyy
huhtikuussa!

Luvassa paljon mielenkiintoisia
juttuja ja
haastatteluja!
(Kuten juttu Vanhoista)

Voit myös lähettää omia
kirjoitelmiasi Järkeen
(päätoimittajan sähköpostiin)